

Toukokuun puolivälissä, joloin tätä palstaa kootaan, **Katri Kleemola** havahtui YP:n toisessa blogissa eli Yhteiskuntablogiikassa tekemään saldoa tästä kummallisesta keväästä 2011, otsikolla ”Median noutopöytä” (13.5.):

”Olen pohtinut viime päivinä sitä, oliko sittenkään viisasta siirtää eduskuntavaaleja maaliskuulta huhtikuulle. Huolenaiheeni on toimittajien jakaminen. Nyt – etenkin, kun vaaleista ja niiden jälkipyykistä tuli niin monivaiheinen kuin tuli – media on siinä tilanteessa, että minne päin vain katsahtaa, näkyy loistavia uutisaiheita, mielikuvituksellisia otsikoita ja ’lööppikamaa’ niin kauas kuin silmä siintää.

Ei ole lööppimaakarin työ helppoa. Tarkastellaanpa hieman työsarkaa, joka uutistointajalla on viimeisen kuukauden ajan ollut edessään.

Persuista on tullut medialle ehtymätön hehkutuksen ja päivittelyn lähde. Mitä paheksuimekaan ennen Hakkaraisen setää? Entä kuka muistaa, milloin politiikassa on ollut näin paljon uusia käänteitä näin lyhyen ajan sisällä? Itkikö Soini? Tuleeko Kikestä ministeri? Mitä Kattainen nyt tekee? Entä vihreät?

Jokatoukokuiseen tapaan tapetilla ovat tietenkin suomalaisten lempiaiheet jääkiekon

MM-kisat (Suomi voittaa! Oho, ei voittanutkaan.) ja euroviisut (Suomi voittaa! Kykeneekö Suomi järjestämään ensi kevään viisut?! Oho, tulikin 0 pistettä.).

Vaikka tässäkin olisi jo riittävästi aiheita uutisjournalistien pään sekoittamiseksi, tänä keväänä uutislehtien palstatilaa ovat vieneet suorastaan metreittäin Japanin tsunami ja sen oheisilmiöt puhumattakaan parista huuhekajanpoikasesta, jotka ovat pitäneet majaa Helsingin keskustassa. Lisäksi meidän tasavaltalaisten riemuksi Englannissa järjestettiin kuninkaalliset häät, ja ottipa Setä Samuli kiinni (lue: tappoi) maailman etsiyimmän partasuun, Osama Bin-Ladenin. Mikä tahansa näistä aiheista olisi riittänyt yksin median mutusteltavaksi kuukausia.

Uutisaiheiden ylitarjonta osuu myös omaan nilkkaan: blogipostauksen aiheen keksiminen tuntui hillittömän vaikealta. Mitä tahansa yllämainittua aihetta olisi voinut revitellä loputtomiin. Toisaalta, jotenkin sitä palstatilaa on riittänyt kaikkien aiheiden perinpohjaiselle ruotimiselle niin, että mitään ei jäänyt enää kaluttavaksi. Persuista on sanottu jo kaikki, ja onneksi lätkä ja viisutkin loppuvat pian – paitsi, jos jommastakummasta (tai luoja paratkoon, molemmista) tulee voitto, niin loppua ei tule koskaan...”

Harvoin on kirjallinen maailma huokausitt yhtä syvään helpotuksesta kuin huhtikuun lopul-

la, kun Bonnier osti Sanomalta WSOY:n yleisen kirjallisuuden. Ketään ei juurikaan häirinnyt, että Bonnier on ruotsalainen firma, tärkeintä on, että firma ymmärtää jotain siitä alasta, jolla toimii. Bonnierilla on 200 vuoden kokemus kustannusalalla, ja sen ydinliiketoimintaa on nimenomaan yleinen kirjallisuus, siis kaunokirjallisuus ja tietokirjat.

Käännekohta WSOY:n taivalleella oli Sofi Oksasen heittäminen ulos viime kesänä. Oksasen kohtelu kypsytti myös WSOY:n pitkäaikaisen ja vaikutusvaltaisen kustannuspäällikön **Harri Haanpään**. Kuten Haanpää nyt toukokuussa paljasti (HS 11.5.), hän sopi tuolloin eläköitymisestään tänä syksynä:

”Meillä oli Sofi Oksasen kanssa ainutlaatuinen yhteistyö *Puhdistus*-romaanin takia, mutta sitten kaiken muun takia tilanne on mikä on. Kyllästyin siihen, etten organisaatiouudistusten ja muiden takia voinut WSOY:llä tehdä työtä, jota olen mennyt sinne tekemään.”

Haanpää on usean vuosikymmenen ajan ollut monen suomalaisen kirjailijan luottokenttilä. Nykyisin hänen ”talliinsa” kuuluvat mm. Rosa Lixsom, Juhana Seppälä, Asko Sahlberg, Jari Tervo ja Ilpo Tiuhonen.

Hesarin jutun mukaan Haanpään eläkeuutinen tai sen julkisuuteen tulon ajankohta eivät liity WSOY:n tuoreeseen Bonnier-kauppaan. Haanpää toteaa:

”Minä tein päätökseni viime kesänä siinä tilanteessa, mikä silloin oli. Nyt Bonnier-uutisen tultua on tietysti tullut mietit-

tyä omaa päätöstä. Kauppa oli valtavan positiivinen uutinen.”

Jos Bonnier on yhtään fiksu, se houkuttelee Harri Haanpään takaisin uudistuvaan WSOY:hyn.

WSOY:ltä Siltalalle siirtynyt **Kari Hotakainen** julkaisi arvostelu- ja myyntimenestyksen saaneen romaanin ”*Ihmisen osa*” syksyllä 2009. Helsingin kaupunginteatteri muokkasi kirjan pohjalta tämän vuoden helmikuussa ensi-iltaan tulleen näytelmän, jonka pääosassa loistaa Ritva Valkama. Näytelmän nettisivulla Hotakainen kertoo, että oli joskus luvannut Valkamalle monologitekstin, mutta ei vain ollut saanut aikaiseksi:

”Jatkoin työn alla olevan romaanin kirjoittamista. Kun romaani oli valmis keväällä, luin sen läpi. Ihmisen osan päähenkilö Salme Malmikunnas kuulosti tutulta, itse asiassa aika monelta tutulta: siinä oli ripaus äitini ja isäni ajattelua, sukulaisten tuumailuja, vanhempien ihmisten elämänfilosofiaa ja erään tuntemani näyttelijän äänenpainoja. Äkkiä tajusin, että hetkinen, tässä on se Ritvan monologi, jota en silloin osannut kirjoittaa – olen kirjoittanut sen vahingossa tähän.”

Myös näytelmä on ollut arvostelu- ja yleisömenestys, sen ”ensi-iltayleisö aplodeerasi seisaaltaan” (Aamulehti 28.2.) ja sen kaikki näytännöt ovat loppuunmyytyjä vuoden loppuun asti.

Tulevana syksynä Siltala julkaisee Hotakaisen uuden romaanin nimeltä ”*Jumalan sana*”. Ihmisen osa kirjan nimenä ei ihan vastannut sitä merkitystä, mikä siitä ensimmäiseksi tu-

lee mieleen, ja samaa voi odottaa tältä uutuudelta. Käsikirjoituksen sisäpiiriarvioiden perusteella tulossa on taas todella kovaa kamaa: Jumalan sanaa kannattaa odotella hartaan uteliain ja otollisin mielin.

Jyrki Kataisen tarjottua **vihreille** hallituspaikkaa näiden puoluevaltuusto ja eduskuntaryhmä pohtivat asiaa perjantai-iltana 13.5., ja kiihkeä kuusituntinen kokous venyi seuraavan vuorokauden puolelle. Hesarin Poliitiikan kulmapöytä -palsta paljasti (15.5.) kuitenkin todellisen syyn ajan kulumiseen: ”Kulmapöydän haltuun saama kuvamateriaali todistaa kuitenkin, että kokouksen venymiseen olivat vihreiden mittapuussa poikkeuksellisen inhimilliset syyt. Aina on aikaa odottaa, kun televisiossa on käynnissä lätkän huipputrilleri Suomi–Venäjä-ottelu. Tiedotustilaisuus aulassa päivystävälle toimittajille pidettiin turvallisesti vasta ottelun päättymisen jälkeen.”

Harvoin ovat vihreät keränneet mistään tekemisestään yhtä paljon goodwilliä kuin tästä!

”On selvää, että Ruotsi voittaa”, totesi MM-kiekkofinaalin aattona Suomen kolme kertaa arvokisafinaalissa voittamassa ollut kiekkoilijalegenda Mats Sundin (IS-netti 15.5.). – ”Häviäminen Suomelle ei ole mahdollista.”

Samana iltana pelatun finaalin Suomi voitti luvuin 6–1. Noita lukuja on edelleen lähes mahdoton uskoa.

Kaiken euforian keskellä on syytä muistaa urheilun peruskuvio. Joskus voittaa, joskus häviää. Ei tämä silti poista tap-

pion tuskaa, kuten YP:n kolumnisti **Tuomas Kyrö** kirjoittaa tuoreessa Urheilukirjassaan (Teos 2011, s. 173 – kirja julkaistu hyvissä ajoin ennen lätkän MM-kisoja):

”Häviäminen on huippu-urheilun suola. Avonaiseen haavaan. Hävinneen joukkueen katsominen sattuu sieluun, vaikka se olisi Ruotsi. Häviäjät: parikymmentä ammattilypeää ja tavoitteellista alansa huipputekijää puree tyhjyyden edessä tuppia kuin paperitehtaan irtisanotut. Ainoa ero kaukalotappion ja tehdastappion välillä on se, että toisessa on todella kyse pelistä, toisessa elämästä. Ei se silti vähennä tappion hetkellistä tuskaa. Jollekin peli on elämä.”

Häviäjät haluaisivat yksinäisyyttä, mutta joutuvat median eteen syyllistämään itseään tai hämmästelemään tilanteen epäoikeudenmukaisuutta. Olimme parempia, miksi emme voittaneet. Voitimme maalipaikat, miksi hävisimme pelin. Meillä oli enemmän tunnetta, miksei se riittä... Vastakkaisella sinivivalla kaulaillaan ja hoilataan esottomasti kuin taidelukiolaiset, nostellaan pokaalia, hamuillaan mestaruuslippistä ja samppanjapulloa.”

”– Mikä sinusta on tärkeintä: voittaa Euroviisut, saavuttaa jääkiekon MM-kulta vai saada maahan enemmistöhallitus?

– Kyllä se on tämä enemmistöhallituksen saaminen.

– Tä?

– Siitä on iloa neljäksi vuodeksi eteenpäin.” (Toinen mies, Helsingin Sanomat 15.5.)